

การจัดการเรียนรู้ : หลักการใช้ภาษาไทย

เรียนรู้อะไรในภาษาไทย : หลักการใช้ภาษาไทย

• หลักการใช้ภาษาไทย ธรรมชาติและกฎเกณฑ์ของภาษาไทย การใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับโอกาสและบุคคล การแต่งบทประพันธ์ประเภทต่างๆ และอิทธิพลของภาษาต่างประเทศในภาษาไทย

คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓

• สกศคคำและเข้าใจความหมายของคำ ความแตกต่างของคำและพยางค์ หน้าที่ของคำ ในประโยค มีทักษะการใช้พจนานุกรมในการค้นหาความหมายของคำ แต่งประโยคง่ายๆ แต่ง คำคล้องจอง แต่งคำขวัญ และเลือกใช้ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาถิ่นได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

• สกศคคำและเข้าใจความหมายของคำ สำนวน คำพังเพยและสุภาษิต รู้และเข้าใจ ชนิด และหน้าที่ของคำในประโยค ชนิดของประโยค และคำภาษาต่างประเทศในภาษาไทย ใช้ คำราชาศัพท์และคำสุภาพได้อย่างเหมาะสม แต่งประโยค แต่งบทร้อยกรองประเภทกลอนสี่ กลอนสุภาพ และกาพย์ยานี ๑๑

สาระที่ ๔ หลักการใช้ภาษาไทย

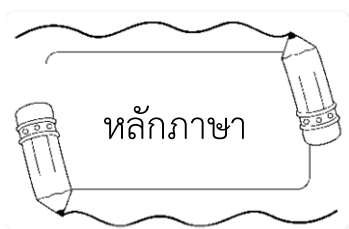
มาตรฐาน ท ๔.๑ เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.๑	๑. บอกรและเขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และเลขไทย	<ul style="list-style-type: none">• พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์• เลขไทย
	๒. เขียนสกศคคำและบอกความหมาย ของ คำ	<ul style="list-style-type: none">• การสกศคคำ การแจกลูก และการอ่านเป็นคำ• มาตรฐานตัวสกศคที่ตรงตามมาตราและไม่ตรงตาม มาตรา• การผันคำ• ความหมายของคำ
	๓. เรียบเรียงคำเป็นประโยคง่าย ๆ	<ul style="list-style-type: none">• การแต่งประโยค
	๔. ต่อคำคล้องจองง่ายๆ	<ul style="list-style-type: none">• คำคล้องจอง
ป.๒	๑. บอกรและเขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และเลขไทย	<ul style="list-style-type: none">• พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์• เลขไทย

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	๒. เขียนสะกดคำและบอกความหมาย ของคำ	<ul style="list-style-type: none"> • การสะกดคำ การแจกถูก และการอ่านเป็นคำ • มาตราตัวสะกดที่ตรงตามมาตราและไม่ตรงตามมาตรา • การผันอักษรกลาง อักษรสูง และอักษรต่ำ • คำที่มีตัวก้านต์ • คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ • คำที่มีอักษรนำ • คำที่มีความหมายตรงข้ามกัน • คำที่มี รร • ความหมายของคำ
	๓. เรียบเรียงคำเป็นประโยคได้ตรงตามเจตนาของการสื่อสาร	<ul style="list-style-type: none"> • การแต่งประโยค • การเรียบเรียงประโยคเป็นข้อความสั้นๆ
	๔. บอกลักษณะคำคล้องจอง	<ul style="list-style-type: none"> • คำคล้องจอง
	๕. เลือกใช้ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาถิ่นได้เหมาะสมกับกาลเทศะ	<ul style="list-style-type: none"> • ภาษาไทยมาตรฐาน • ภาษาถิ่น
ป.๓	๑. เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำ	<ul style="list-style-type: none"> • การสะกดคำ การแจกถูก และการอ่านเป็นคำ • มาตราตัวสะกดที่ตรงตามมาตราและไม่ตรงตามมาตรา • การผันอักษรกลาง อักษรสูง และอักษรต่ำ • คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ • คำที่มีอักษรนำ • คำที่ประวิสรรชนีย์และคำที่ไม่ประวิสรรชนีย์ • คำที่มี ฤ ฤ • คำที่ใช้ บัน บรร • คำที่ใช้ รร • คำที่มีตัวก้านต์ • ความหมายของคำ
	๓. ระบุชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค	<ul style="list-style-type: none"> • ชนิดของคำ ได้แก่ <ul style="list-style-type: none"> - คำนาม - คำสรรพนาม - คำกริยา
	๔. ใช้พจนานุกรมค้นหาความหมายของคำ	<ul style="list-style-type: none"> • การใช้พจนานุกรม
	๕. แต่งประโยคง่ายๆ	<ul style="list-style-type: none"> • การแต่งประโยคเพื่อการสื่อสาร ได้แก่ <ul style="list-style-type: none"> - ประโยคบอกเล่า - ประโยคปฏิเสธ - ประโยคคำถาม - ประโยคขอร้อง - ประโยคคำสั่ง

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	๖. แต่งคำคล้องจองและคำขวัญ	<ul style="list-style-type: none"> • คำคล้องจอง • คำขวัญ
	๗. เลือกใช้ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาถิ่นได้เหมาะสมกับกาลเทศะ	<ul style="list-style-type: none"> • ภาษาไทยมาตรฐาน • ภาษาถิ่น
ป.๔	๑. สงัดคำและบอกความหมายของคำในบริบทต่างๆ	<ul style="list-style-type: none"> • คำในแม่ ก กา • มาตราตัวสะกด • การผันอักษร • คำเป็นคำตาย • คำพ้อง
	๒. ระบุชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค	<ul style="list-style-type: none"> • ชนิดของคำ ได้แก่ <ul style="list-style-type: none"> - คำนาม - คำสรรพนาม - คำกริยา - คำวิเศษณ์
	๓ ใช้พจนานุกรมค้นหาความหมายของคำ	<ul style="list-style-type: none"> • การใช้พจนานุกรม
	๔. แต่งประโยคได้ถูกต้องตามหลักภาษา	<ul style="list-style-type: none"> • ประโยคสามัญ <ul style="list-style-type: none"> - ส่วนประกอบของประโยค - ประโยค ๒ ส่วน - ประโยค ๓ ส่วน
	๕. แต่งบทร้อยกรองและคำขวัญ	<ul style="list-style-type: none"> • กลอนสี่ • คำขวัญ
	๖. บอกความหมายของสำนวน	<ul style="list-style-type: none"> • สำนวนที่เป็นคำพังเพยและสุภาษิต
	๗. เปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาถิ่นได้	<ul style="list-style-type: none"> • ภาษาไทยมาตรฐาน • ภาษาถิ่น
ป.๕	๑. ระบุชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค	<ul style="list-style-type: none"> • ชนิดของคำ ได้แก่ <ul style="list-style-type: none"> - คำบุพบท - คำสันธาน - คำอุทาน
	๒. จำแนกส่วนประกอบของประโยค	<ul style="list-style-type: none"> • ประโยคและส่วนประกอบของประโยค
	๓. เปรียบเทียบภาษาไทยมาตรฐานกับภาษาถิ่น	<ul style="list-style-type: none"> • ภาษาไทยมาตรฐาน • ภาษาถิ่น
	๔. ใช้คำราชาศัพท์	<ul style="list-style-type: none"> • คำราชาศัพท์
	๕. บอกคำภาษาต่างประเทศในภาษาไทย	<ul style="list-style-type: none"> • คำที่มาจากภาษาต่างประเทศ
	๖. แต่งบทร้อยกรอง	<ul style="list-style-type: none"> • กาพย์ยานี ๑๑
	๗. ใช้สำนวนได้ถูกต้อง	<ul style="list-style-type: none"> • สำนวนที่เป็นคำพังเพยและสุภาษิต
ป.๖	๑. วิเคราะห์ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค	<ul style="list-style-type: none"> • ชนิดของคำ <ul style="list-style-type: none"> - คำนาม - คำสรรพนาม

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
		<ul style="list-style-type: none"> - คำกริยา - คำวิเศษณ์ - คำบุพบท - คำเชื่อม - คำอุทาน
	๒. ใช้คำได้เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล	<ul style="list-style-type: none"> • คำราชาศัพท์ • ระดับภาษา • ภาษาถิ่น
	๓. รวบรวมและบอกความหมายของคำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทย	<ul style="list-style-type: none"> • คำที่มาจากภาษาต่างประเทศ
	๔. ระบุลักษณะของประโยค	<ul style="list-style-type: none"> • กลุ่มคำหรือวลี • ประโยคสามัญ • ประโยครวม • ประโยคซ้อน
	๕. แต่งบทร้อยกรอง	<ul style="list-style-type: none"> • กลอนสุภาพ
	๖. วิเคราะห์และเปรียบเทียบสำนวนที่เป็นคำพังเพย และสุภาษิต	<ul style="list-style-type: none"> • สำนวนที่เป็นคำพังเพย และสุภาษิต

หลักภาษา หมายถึง ระเบียบแบบแผนของภาษาซึ่งกำหนดไว้ให้บุคคลในชาติเดียวกันใช้ภาษาให้ตรงกัน ฉะนั้น หลักภาษาก็คือ ระเบียบแบบแผนของภาษาไทยที่คนไทยควรจะต้องเรียนรู้เพื่อจะได้ใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องตามระเบียบที่ได้วางไว้ แล้วจะต้องช่วยกันรักษาไว้ให้ดำรงคงอยู่ เป็นมรดกตกทอดถึงคนรุ่นหลังต่อไป

การสอนหลักภาษามีความสำคัญและประโยชน์หลายประการคือ

๑. เป็นการอนุรักษ์ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาประจำชาติและเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทยให้ยืนยงคงอยู่ตลอดไป
๒. ช่วยให้มีความรู้หรือความเจริญงอกงามของภาษาเป็นไปอย่างมีระเบียบแบบแผน
๓. ช่วยยึดหลักการรักษาภาษาให้มีความมั่นคง แม้จะมีการเปลี่ยนแปลงหรือวิวัฒนาการก็ควรเป็นไปตามธรรมชาติของภาษา ไม่เปลี่ยนแปลงไปมากหรือรวดเร็วไร้เหตุผลเกินไป
๔. เพื่อให้นักเรียนได้ซาบซึ้งในคุณค่าของภาษาไทย เห็นความมีระเบียบงดงาม ตลอดจนเห็นความจำเป็นในการต้องใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องตามลักษณะของภาษา

๕. การสอนหลักภาษาจะช่วยให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาไทยเป็นอย่างดีและสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๖. การสอนหลักภาษาของผู้ชำนาญการสอน จะช่วยเกิดความสุข สนุกสนาน เกิดความรู้สึกรักสนใจจะศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับภาษาไทย เกิดความงอกงามทางภาษา เกิดแรงกระตุ้นหรือแรงบันดาลใจในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ก่อสร้างพื้นฐานความรู้ทางภาษาที่ดีในอนาคต

๗. การสอนหลักภาษาโดยให้นักเรียนได้ศึกษาค้นคว้าหรือรวบรวมข้อมูลทางภาษาต่างๆ จะเป็นแนวทางสำคัญในการสำรวจทางวิจัยระดับสำคัญทางภาษาของเราต่อไป

ความมุ่งหมายของการสอนหลักภาษาไทย

๑. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับระเบียบของการใช้ภาษาไทยตามระดับชั้น

๒. เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาไทยได้ถูกต้อง

๓. เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญของภาษาไทยและช่วยรักษาวัฒนธรรมในด้านภาษาของการสอนหลักภาษาไทย

ในการสอนหลักภาษาไทยมีข้อเสนอแนะ เพื่อใช้เป็นแนวการสอนมีดังต่อไปนี้

๑. ทักทายเด็กที่มีต่อภาษาไทยเป็นสิ่งสำคัญมาก

๒. ครูควรสำรวจว่านักเรียนมีพื้นฐานความรู้เดิมอยู่แล้วในเรื่องใดบ้าง

๓. หาวิธีทำให้นักเรียนเห็นว่าภาษาไทยมีสิ่งที่น่าสนใจ

๔. ถ้าไม่จำเป็นไม่ควรใช้วิธีให้นักเรียนจดและท่องจำกฎเกณฑ์

๕. ฝึกให้นักเรียนมีนิสัยชอบรวบรวมความรู้เกี่ยวกับภาษาไทยไว้อย่างมีระเบียบ

๖. เนื้อหาความรู้เกี่ยวกับหลักภาษาไทยที่ระบุไว้ในหลักสูตรอย่างกว้างขวางนั้น มิได้บังคับว่าให้สอนละเอียดทุกอย่างในชั้นนั้น ๆ

๗. ในเวลาที่นักเรียนอ่านหนังสือ หรือพูด หรือเขียนข้อความใดๆ หากมีสิ่งใดบกพร่องหรือมีช่องทางที่ครูจะโยงเข้าหาหลักเกณฑ์ในเรื่องหลักภาษาได้ ครูก็ควรถือโอกาสนั้นแนะให้นักเรียนสังเกตและแก้ไขข้อบกพร่องนั้น

๘. ฝึกให้นักเรียนรู้จักใช้พจนานุกรม

๙. ใช้อุปกรณ์ต่างๆ ช่วยในการสอน เช่น บัตรคำ แผนภูมิ ตารางเทียบ ป้ายประกาศ ฯลฯ

๑๐. ใช้กิจกรรมต่างๆ ช่วยในการสอน

๑๑. ถ้ามีข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของนักเรียนควรชี้แจงเหตุผลให้นักเรียนทราบว่าเป็นที่ถูกต้องนั้นเป็นอย่างไร

๑๒. หมั่นทดสอบความรู้ของนักเรียนด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อทำให้นักเรียนสนใจและกระตือรือร้นในการเรียนอย่างสม่ำเสมอ เช่น ใช้ข้อสอบแบบปรนัย ทายปัญหา หรือแข่งขันสะกดคำถูก ฯลฯ

๑๓. ส่งเสริมให้นักเรียนมีโอกาสนำความรู้ที่เรียนแล้วไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน เช่น ในการอ่านหนังสือ การเขียนเรียงความ การเขียนจดหมาย หรือการพูดในโอกาสต่างๆ เพื่อให้นักเรียนเห็นประโยชน์ในการเรียนหลักภาษาไทย

ลักษณะที่ดีของครูสอนหลักภาษาไทย

๑. มีความรู้ทางหลักภาษาเป็นอย่างดี คือ รู้อย่างลึกซึ้ง แม่นยำและถูกต้องกว้างขวาง หากมีความรู้

ทางด้านภาษาศาสตร์ด้วยยิ่งดี

๒. เป็นผู้ใฝ่รู้ใฝ่เรียน หมั่นแสวงหาความรู้อยู่เป็นนิจ ตั้งใจใฝ่หาความรู้จากการค้นคว้า ใต้อาณัติสัมภาษณ์สำรวจ การเก็บรวบรวมคำจากตำรับตำราทั่วไป ทั้งที่เป็นตำราหลัก เบ็ดเตล็ด จนถึงภาษาถิ่น
๓. มีศรัทธา รักที่จะสอนหลักภาษา มีทัศนคติ อุทิศตนที่ดีเกี่ยวกับหลักภาษาไทย วิชาภาษาไทย และรู้สึกสนุกที่จะสอน
๔. มีความกระตือรือร้นเป็นกันเองกับนักเรียนและเพื่อนครู ตลอดจนบุคคลฝ่ายต่างๆ ที่ตนเข้าไปเกี่ยวข้อง
๕. เป็นคนมีเหตุผล วิจาร์ณญาณ รู้จักคิดวิเคราะห์วิพากษ์วิจารณ์ด้วยใจเป็นธรรม ใจกว้างที่จะยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนที่ตนสอน
๖. เป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษา สามารถเป็นตัวอย่างหรือใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องตามระเบียบแบบแผน
๗. รู้จักพลิกแพลงหาวิธีสอน และนำวิธีสอนที่น่าสนใจมาใช้ในการสอนอย่างทันสมัยเสมอ
๘. มีเชาวน์ไหวพริบในการสอน พร้อมจะปรับเปลี่ยนเรื่องราว วิธีการ ให้เหมาะสมกับเหตุการณ์ตลอดเวลา
๙. รู้แหล่งวิทยากรและวิชาการด้านภาษาไทยและทั่วไปที่เกี่ยวข้อง อาจเป็นด้านบุคคล สถาบัน เอกสารและวิทยากรต่างๆ ที่นำมาใช้ในการเรียนการสอนหลักภาษาไทยได้เป็นอย่างดี
๑๐. มีบุคลิกภาพดี หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส ร่าเริงมีชีวิตชีวา ยินดีตอบคำถาม แก้ปัญหาช่วยเหลือด้านภาษาไทยและอื่น ๆ ในทุกโอกาส
๑๑. มีความรู้พิเศษที่สามารถจะนำมาใช้ในการสอนหลักภาษา เช่น ความสามารถในการแต่งคำประพันธ์แต่งเพลง ขับร้องเพลง และพ็อนรำ ฯลฯ
๑๒. มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ช่างคิด สะสมประสบการณ์การสอน การจัดกิจกรรมประกอบการเรียนการสอนทั้งในและนอกห้องเรียน

ข้อเสนอแนะในการสอนหลักภาษาไทย

๑. ผู้สอนต้องศึกษาหาความรู้เรื่องหลักภาษาให้แม่นยำทันสมัยอยู่เสมอ
๒. เตรียมสะสมหาตัวอย่างแบบต่างๆ อาจนำมาจากข้อสอบเป็นหลัก แล้วหาตัวอย่างเทียบเคียงจัดหมวดหมู่ไว้
๓. ตัวอย่างประกอบการสอนควรนำมาจากที่นักเรียนได้พบเห็นอยู่เสมอ เช่น จากหนังสือพิมพ์ สื่อมวลชนต่างๆ
๔. ให้นักเรียนช่วยกันรวบรวมคำ วลี ประโยค ที่ใช้อยู่ในที่สาธารณะ สื่อมวลชน นิตยสาร หนังสือพิมพ์ ฯลฯ นำมาวิเคราะห์เพื่อดูข้อมูลของการสื่อสาร รับสาร ส่งสาร ว่าผิดพลาดบกพร่องในการใช้ภาษาควรแก้ไขอย่างไร หรือในส่วนตัวที่เป็นตัวอย่างควรเก็บไว้ใช้ในโอกาสต่อไป
๕. ให้นักเรียนค้นคว้ารวบรวมสะสมการ์ตูน การใช้ประโยคในพจนานุกรม ในหนังสือเรียนต่างๆ ถ้ามีเวลาอ่าน รวมไปถึงหนังสือ นวนิยาย สารคดีสำคัญของนักเขียนนักประพันธ์ที่มีชื่อเสียง
๖. จัดกิจกรรมเสริมการเรียนการสอนหลักภาษา เช่น ให้มีการแข่งขันหาชื่อบุคคลสถานที่ซึ่งเป็นคำตัวสะกดไม่ตรงมาตรา คำประสม คำซ้อน คำพ้อง การหาความหมายในแง่ต่างๆ
๗. การจัดหาอุปกรณ์ช่วยเรียนช่วยสอน เช่น บัตรคำ รูปภาพ แถบคำ แผนภูมิ ฯลฯ ซึ่งช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจมากขึ้น

๘. พยายามฝึกนักเรียนในเรื่องความเป็นคนช่างสังเกตและมีเหตุผล การแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของนักเรียน ผู้สอนต้องแม่นยำหลักเกณฑ์หรือมีเหตุผลชัดเจนในการแก้ไขเช่นนั้น

๙. ผู้สอนพยายามให้นักเรียนรู้จักหลักเกณฑ์ที่ถูกต้อง รู้จักสรุปหลักการที่นำมาใช้พัฒนาความเหมาะสมของการใช้ภาษา หลังจากสรุปรวมข้อมูลทางภาษาได้มากพอและให้ผู้สอนเสนอแนะสิ่งที่ถูกต้องเพิ่มเติมลงไปในการความคิดเห็นของนักเรียนด้วย

๑๐. ผู้สอนต้องสร้างศรัทธาให้เกิดขึ้นในตัวครูและต่อวิชาภาษาไทย โดยเน้นให้เห็นความสำคัญของหลักภาษาไทยกับชีวิตประจำวันว่ามีความเกี่ยวพันกันอย่างไรเป็นการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ศาสตราจารย์ธวัชปะนิย์ นาคทรพรพ ได้เสนอหลักการสอนวิชาภาษาไทย ๙ ประการที่น่าสนใจมากโดยสรุปเป็นข้อคิดสั้น ๆ ไว้ดังนี้

๑. นึกสนุก
๒. บุกไม่เบื่อ
๓. เอื้อวิชา
๔. กล้ายืนหยัด
๕. ถนัดกิจกรรม
๖. ทำอุปกรณ์
๗. สอนการใช้
๘. ให้หลักเกณฑ์
๙. เล่นร้อยกรอง

กิจกรรมเสนอแนะในการสอนหลักภาษา

๑. การแข่งขันสะกดคำยาก โดยจัดกลุ่มในลักษณะต่างๆ กัน เช่น สลับเลขที่ แบ่งแถว หรืออาจเป็นรายบุคคล
๒. แข่งขันกันต่อศัพท์จากวรรณคดีที่เรียนมาแล้วในเรื่องต่างๆ โดยต่อเป็นคำคล้องจอง หรือการจัดกลุ่มความหมาย
๓. แข่งขันค้นหาความหมายของคำจากวรรณคดี หลักภาษา และหนังสือต่างๆ
๔. มอบหมายงานกลุ่มให้รวบรวมคำ ประโยค ทั้งในด้านความหมายตรงและการสื่อความหมายที่ใช้ในสื่อมวลชน ประเภทหนังสือพิมพ์ และโทรทัศน์ โดยเฉพาะภาษาไทยโฆษณา
๕. แบ่งกลุ่มหรือรายบุคคลต่อคำคล้องจอง
๖. ให้นักเรียนรวบรวมศัพท์หมวดต่างๆ
๗. ให้มีการแสดงท่าทางจากภาษิตคำพังเพยต่างๆ หรือทายภาษิตจากท่าทาง เพื่อให้เข้าใจภาษิตและคำพังเพย
๘. จัดให้มีการวาดภาพประกอบสำนวน คำพังเพย หรือสุภาษิตสั้นๆ
๙. ให้นักเรียนต่อสำนวนพังเพย และสุภาษิตต่างๆ
๑๐. ร่วมกันร้องเพลงประกอบการเรียนในเรื่องต่างๆ ที่สมควร เช่น การออกเสียงควบกล้ำ หรือร้องเพลงที่ช่วยเสริมความจำ
๑๑. ให้นักเรียนหัดแต่งประโยคจากคำศัพท์ในวรรณคดีที่ตกลงกัน โดยกำหนดความหมายของคำไว้หลากหลายในกรณีที่คำเดียวมีหลายความหมาย

๑๒. จัดรายการถามตอบปัญหาภาษาไทยในโอกาสต่างๆ
๑๓. จัดนิทรรศการคำใหม่เสมอ ๆ
๑๔. จัดการแสดงละครให้ความรู้เรื่องสุภาษิต คำพังเพย ราชาศัพท์ตามโอกาสอันควร
๑๕. จัดการเล่นเกมส์หลักภาษา เช่น เกมต่อศัพท์ ต่อประโยค ต่อภาพกับคำลักษณะนาม ฯลฯ
๑๖. จัดโครงการหาความรู้ทางภาษาจากพจนานุกรม นามานุกรม และสารานุกรมที่พอจะหาได้
๑๗. เชิญวิทยากรผู้ชำนาญการสอนหลักภาษามาสอนบางเรื่อง บางหัวข้อตามแต่จะตกลงกัน

เอกสารอ้างอิง

คณาจารย์สมานมิตร,(๒๕๔๗).หลักการสอนภาษาไทยสำหรับเยาวชน.พิมพ์ครั้งที่ ๑ .กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์
ชมรมเด็ก.

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ,(๒๕๕๕).การสอนภาษาไทย ชั้นพื้นฐานระดับประถมศึกษา ชุดรักษ์ภาษาไทย คู่มือ
สำหรับครูผู้สอนภาษาไทยสอดคล้องตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน.พิมพ์ครั้งที่๑.นนทบุรี:บริษัท
สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ จำกัด.

อภิรักษ์ อนุชานัน,(๒๕๕๔).กลวิธีเพื่อการเรียนการสอนหลักการใช้ภาษาไทยในระดับประถมศึกษา.พิมพ์ครั้งที่
๑. นนทบุรี:สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.